

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **PhDr. V. M., Ph.D. et Ph.D.**, zast. Mgr. Lukášem Zdvihalem, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad vlády České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1, proti rozhodnutí náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřené řízením žalovaného, ze dne 23. 3. 2020, čj. 3155/2020-UVCR-12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, čj. 5 A 59/2020-75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, čj. 5 A 59/2020-75, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda Městský soud v Praze přezkoumatelně vypořádal uplatněnou žalobní argumentací žalobce (dále „stěžovatel“).

[2] Stěžovatel požádal dne 28. 1. 2020 a 13. 2. 2020 Úřad vlády České republiky (dále „správní orgán I. stupně“ nebo „žalovaný“) o poskytnutí informací, a to o oznámení o možném střetu zájmů členů Legislativní rady vlády (dále „Legislativní rada“) podle čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu Legislativní rady (dále jen „jedenací řád“) učiněné od 1. 1. 2016 do 13. 2. 2020 včetně jejich odůvodnění a o konkrétní zvukové záznamy z jednání Legislativní rady. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020, čj. 3155/2020-UVCR-5, žádost stěžovatele odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel rozklad, který náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy

vlády, pověřená řízením žalovaného (dále „náměstkyně“), zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím.

[3] Následně podal stěžovatel proti rozhodnutí náměstkyně u městského soudu žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů stran oznámení o možném střetu zájmů členů Legislativní rady. Uvedl, že jednací řád ani jiný právní předpis nestanovují formu, jakou má být oznámení podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu učiněno, a nestanovuje povinnost oznámení zaznamenat a evidovat. Tuto povinnost nelze dovodit ani z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu, podle kterého se ze zasedání Legislativní rady pořizuje zvukový záznam a stručný zápis. Povinnost organizačních složek státu uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví“), se týká již existujících dokumentů, které byly vytvořeny na základě povinnosti stanovené jiným právním předpisem.

[5] Náměstkyně podrobně reagovala na argumenty stěžovatele obsažené v rozkladu. Ty se v podstatné míře shodují s žalobními námitkami. Městský soud považuje úvahy náměstkyně za ucelené a logické. Plně se s nimi proto ztotožnil. Stěžovatel nepopsal, jakým konkrétním způsobem by měla Legislativní rada být ovlivněna soukromými zájmy. Finální rozhodnutí je na vládě. Náměstkyně vysvětlila, proč judikatura, na kterou odkázal stěžovatel, není na nyní projednávanou věc použitelná. Nebyla v ní totiž řešena situace, kdy je požadována pracovní pomůcka z jednání poradního orgánu. Věc se liší i od záznamů ze zasedání zastupitelstev obcí. Zasedání zastupitelstev jsou veřejná. Jednání Legislativní rady je však neveřejné. Jde-li osobní povahu projevů členů Legislativní rady, náměstkyně uvedla, že šlo o argumentaci správního orgánu I. stupně nad rámec obecných důvodů. Náměstkyně správně konstatovala, že část hovoru, byť pracovního či veřejného, může mít osobní povahu, které náleží ochrana. Ne všechny projevy mají význam pro hodnocení schopností a způsobilosti jejich autora. Kontroly jednotlivých členů Legislativní rady se, podobně jako u jiných správních úřadů, nelze domáhat individuálně, nýbrž pouze prostřednictvím formálně relevantních výstupů činnosti daného úřadu. Odkaz stěžovatele na vyjádření poslance Nachera v pořadu „O. V. M.“ není podstatný. Jde o nekonkrétní informaci, ze které nevyplývá, zda a za jakých okolností byl poslanci zvukový záznam z jednání Legislativní rady poskytnut.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Městský soud se nevypořádal s jeho argumentací. Pouze zohlednil neurčitá a subjektivní tvrzení náměstkyně. Městský soud nepředložil vlastní ucelený argumentační systém, kterým by vyložil podporu pro správnost svých závěrů. Městský soud a správní orgány vytváří nepřípustné překážky k přístupu k informacím. Legislativní rada má významný vliv a podílí se na legislativním procesu. To představuje důležitou skutečnost, pro kterou by měly být informace poskytnuty tak, aby mohla být provedena veřejná kontrola.

pokračování

[7] Stěžovatel v žalobě uvedl řadu důvodů, proč je žalovaný povinen evidovat oznámení podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu. Městský soud však pouze zopakoval obsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, aniž by jakkoliv zohlednil argumenty stěžovatele. Ke konkrétním výtkám pouze jinými slovy a zjednodušeně přeformuloval odůvodnění správních rozhodnutí, aniž by provedl navržené důkazy [například výroční zprávu o činnosti Legislativní rady za rok 2017 a 2018 a směrnici vedoucího Úřadu vlády České republiky č. 10/2019, kterou se upravuje spisový a skartační řád (dále jen „spisový a skartační řád“)]. Neuvedl, proč tyto důkazy neprovedl. Městský soud kriticky nezkoumal argumenty stěžovatele. Neuvedl, proč mají být právní názory stěžovatele nesprávné. Nevypořádal se ani s právními předpisy, odbornou literaturou a soudními rozhodnutími, na které stěžovatel upozornil. Městský soud neuvedl dostatečně relevantní a konkrétní důvody, pro které považuje žalobu stran oznámení za nedůvodnou. Pouhý odkaz na rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje vypořádání žalobní argumentace, a to zejména za situace, kdy z těchto rozhodnutí nevyplývá, proč správní orgány považovaly argumentaci stěžovatele za nedůvodnou. Výše uvedené platí i pro vypořádání druhého žalobního bodu městským soudem, který se týkal zvukových záznamů.

[8] Povinnost žalovaného evidovat oznámení Legislativní radě o možném střetu zájmů existuje. To předně vyplývá ze smyslu a účelu oznámení. Tím má být zajištěna regulérnost a transparentnost jednání Legislativní rady. Tento účel lze naplnit pouze tehdy, bude-li možnost kontrolovat plnění oznamovací povinnosti. Kontrola bude možná jen tehdy, budou-li oznámení evidována, a proto mají být z povahy věci evidována. Evidenční povinnost vyplývá implicitně z oznamovací povinnosti (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2015, čj. 5 As 112/2013-30, *AK Kříženecký & partneři*). Tato povinnost dále vyplývá z povinnosti pořizovat zvukové záznamy a zápisy ze zasedání Legislativní rady podle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu. Bylo by totiž absurdní, aby v nich nebyla evidována oznámení, jestliže ta mají vliv na zasedání a činnost Legislativní rady. Oznámení by proto měla být zachycena na povinně pořizovaných zvukových záznamech. Ty se pořizují z průběhu celého zasedání. Není podstatné, v jaké formě žalovaný informacemi disponuje. V určité formě jimi disponovat musí. Měl by je proto poskytnout. Městský soud se měl s touto argumentací vypořádat. Žalovaný je také jako organizační složka státu povinen uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o archivnictví. Dostalo-li se do sféry žalovaného jakýmkoliv způsobem oznámení člena Legislativní rady, měl povinnost toto oznámení uchovávat. Žalovaný má ze zákona o archivnictví povinnost evidovat vše. Žalovaný zabezpečuje činnost Legislativní rady. Měl by proto vyžádanými informacemi disponovat. Městský soud se domnívá, že evidenční povinnost podle zákona o archivnictví nastupuje jen tehdy, pokud dokumenty byly vytvořeny na základě povinnosti stanovené jiným právním předpisem. Zákon o archivaci však může založit evidenční povinnost sám o sobě.

[9] Během čtyř let došlo zhruba ke stu zasedání Legislativní rady. Legislativní rada je obvykle složena z třiceti členů. Při takovém množství členů a počtu zasedání je těžko představitelné, že by nebylo provedeno ani jedno oznámení o možném střetu zájmů v jakékoliv formě. Žalovaný výslovně neuvedl, že by v daném období nebylo učiněno ani jedno oznámení. Nedostatečně zdůvodnil, že informace nemá k dispozici (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, čj. 5 As 24/2015-36, a ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, *O2 Czech Republic*). Z ničeho nevyplývá, že by se pokusil oznámení dohledat

(například projitím zvukových záznamů). Žalovaný je povinen oznámení evidovat. I pokud by tedy mělo dojít k vytvoření požadovaných informací až na základě žádosti stěžovatele, nebylo by možné odvolat se na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[10] Jde-li o neposkytnutí zvukových záznamů ze zasedání Legislativní rady, městský soud se rovněž nevypořádal s žalobní argumentací stěžovatele a pouze převzal závěry správních orgánů, aniž by uvedl, proč neprovedl předložené důkazy. Napadený rozsudek je proto i v této části nepřezkoumatelný. Závěr městského soudu, že v judikatuře, na kterou stěžovatel poukázal, byla řešena jiná situace, je mylný. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 25. 6. 2008, čj. 15 Ca 106/2007-33, se týkal zvukového záznamu z veřejného zasedání. Nadto, i pokud je nějaké jednání neveřejné, neznamená to bez dalšího, že z něj nelze poskytnout zvukový záznam (rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2005, čj. 6 As 40/2004-62, č. 711/2005 Sb. NSS). Napadený rozsudek je navíc ve vztahu k druhému žalobnímu bodu zmatečný a nesrozumitelný. Městský soud totiž odkázal na část argumentace správního orgánu I. stupně a na část argumentace náměstkyně. Následně však (až na dvě výjimky v bodech 43 a 45) souhlasí pouze se závěry náměstkyně. Není proto zřejmé, kdy se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a kdy se závěry náměstkyně. Městský soud a správní orgány brání stěžovateli v přístupu k informacím, aniž by proto existovaly zákonné důvody. Poslanec Nacher si zvukové záznamy mohl poslechnout. Poslanec však nemá širší právo na přístup k informacím, než které má stěžovatel.

[11] Zvukový záznam z jednání Legislativní rady spadá do definice informace podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zároveň se na něj nevztahuje žádná z výjimek, pro které jsou informace vyloučeny z poskytování. Správní orgán I. stupně žádost odmítl s ohledem na § 2 odst. 4 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato ustanovení však nepředstavují zákonný důvod, pro který by bylo možné poskytnutí zvukových záznamů odmítnout. Správní orgán I. stupně potvrdil, že zvukové záznamy existují a že je má k dispozici. Nelze proto použít § 2 odst. 4 zmíněného zákona. Zvukové záznamy současně nemohou obsahovat projevy osobní povahy. Nelze proto použít ani § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Navíc podle tohoto ustanovení by mohlo být rozhodnuto teprve poté, co by bylo prokázáno, že požadované informace jsou projevem osobní povahy. Zbylé výhrady správních orgánů nespadají pod zákon o svobodném přístupu k informacím.

[12] Stěžovatel nežádal o poskytnutí stanoviska Legislativní rady, nýbrž o zvukové záznamy. Stanoviska nadto nejsou jediným relevantním výstupem z její činnosti. Výstupem podle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu mohou být i různá doporučení či zásadní závěry. Podle čl. 1 odst. 2 písm. a) Statutu Legislativní rady (dále jen „statut“) vykonává Legislativní rada svoji působnost prostřednictvím zasedání. Nad touto činností by měla mít veřejnost možnost vykonávat kontrolu, a to skrze zvukové záznamy. Legislativní rada není černá skříňka, která by neměla podléhat kontrole ze strany veřejnosti. Nelze totiž vyloučit, že i při jejích jednáních mohou být sledovány soukromé zájmy. Z napadeného rozsudku nevyplývá, pod jakou z výjimek poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím spadá skutečnost, že stanoviska jsou jediným relevantním výstupem Legislativní rady. Pro poskytnutí dožádaných informací je irelevantní, jakou má Legislativní rada funkci a zda se vláda jejími stanovisky řídí či nikoliv. Rovněž

pokračování

je irelevantní, že jde o poradní orgán bez vlastní exekutivní pravomoci a že není jediným místem vzniku návrhů právních předpisů. Nezáleží na tom, zda Legislativní rada je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda má vlastní působnost. Podstatné je, že žalovaný je povinným subjektem s vlastní působností. Žádost o informace se týká jeho působnosti a ten má informace o činnosti Legislativní rady. Povinný subjekt má poskytnout všechny informace, které má k dispozici. To platí i pro jeho činnosti doprovodné, servisní či provozní. Stěžovatel požaduje poskytnutí zvukových záznamů, které se povinně pořizují podle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu. Nepožaduje například pracovní poznámky jednotlivých členů Legislativní rady. Účel pořizování zvukového záznamu nehraje žádnou roli.

[13] Není rozdíl mezi výbory Poslanecké sněmovny a Legislativní radou. Ústavněprávní výbor projednává obdobné záležitosti jako Legislativní rada. Není proto dán důvod, proč by z jednoho zasedání bylo možné zvukový záznam poskytnout a z druhého nikoliv. Je-li u volených zástupců důvodná co nejširší kontrola, o to více důvodná je kontrola u nevolených členů Legislativní rady. To, že by se osoby vystupující na zasedání Legislativní rady mohly ve svých vyjádřeních omezovat z důvodu uveřejňování zvukových záznamů, je nepodložená spekulace. Tyto obavy nepředstavují důvod pro neposkytnutí informace. Nadto by šlo o vliv pozitivní. Účastníky jednání by to totiž motivovalo k tomu, aby svou činnost vykonávali svědomitě. Předmětem jednání Legislativní rady je podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu odborná argumentace. Rovněž je spekulativní obava, že by výroky jednotlivých účastníků byly dezinterpretovány. Členy Legislativní rady je možné považovat za funkcionáře veřejné správy, respektive veřejně činné osoby. Jsou placeni za to, aby vytvářeli činnost orgánu podílejícího se na legislativním procesu. Z čl. 1 odst. 4 jednacího řádu nevyplývá neveřejnost zasedání Legislativní rady. Pro posouzení žádosti není podstatné, že se nepožizuje zvukový záznam o zasedání pracovních komisí Legislativní rady.

[14] Projevy na zasedání Legislativní rady nemají osobní povahu. Jde totiž o věcnou diskuzi nad projednávanými legislativními návrhy. Tyto projevy nelze podřadit pod ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, o ochraně osobnosti a ani pod § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Hovory fyzických osob, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti, nejsou projevy osobní povahy (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004). Činnost členů Legislativní rady je veřejná. Ochrana osobních projevů veřejně činných osob je snížena. Z napadeného rozsudku ani ze správních rozhodnutí nevyplývá, že požadované informace mají osobní povahu. Žádost o informace nemůže být odmítnuta pouze na základě domněnky. Aby bylo možné žádost odmítnout z důvodu podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, muselo by být nejprve prokázáno, že požadované informace projevy osobní povahy obsahují.

III. Vyjádření žalovaného a další podání účastníků řízení

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze opakuje své námitky. Účelem oznámení podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu není zajistit regulérnost a transparentnost jednání Legislativní rady. Mají pouze zajistit povědomí ostatních členů o možném riziku střetu zájmů. Tento účel lze naplnit bez jakékoliv evidence. Není

podstatné, jakým způsobem daný člen oznámení učiní. Je proto nepodložené tvrzení stěžovatele, že oznámení musí být součástí záznamu. Legislativní rada je poradní orgán, který neprovádí výkon veřejné moci. Stěžovatel dovozuje existenci povinnosti z jednacího řádu, který však není právním předpisem. Tato povinnost nevyplývá ani ze zákona o archivnictví. Stěžovatel směšuje oznámení a povinnost pořídit zvukový záznam. Účelem zvukového záznamu je pouze precizní promítnutí výsledků jednání do stanoviska Legislativní rady. To je jediným relevantním výstupem z jednání. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[16] Stěžovatel v replice uvedl, že smyslem a účelem oznámení a zvukových záznamů je zajištění regulérnosti a transparentnosti jednání Legislativní rady a umožnění následné kontroly její činnosti. Proto by měly být veřejnosti poskytnuty příslušné informace tak, aby mohla vykonávat kontrolu nad její činností. Článek *Epidemie politické zvůle* obsažený v časopisu Reflex, č. 37/2021, posiluje pochybnosti o nežádoucích soukromých zájmech osob při jednání Legislativní rady. Jestliže místopředseda Legislativní rady ví o tom, že tvorba mimořádných opatření probíhá na základě politického zadání, jde o další důvod, pro který je třeba veřejnosti umožnit kontrolu činnosti Legislativní rady. Zároveň z článku vyplývá, že zvukové záznamy neslouží pouze k vytvoření samotného stanoviska Legislativní rady.

[17] Žalovaný v duplice uvedl, že zmíněný článek se týkal mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví. Legislativní rada se na zvláštní žádost ministra zdravotnictví zabývala mimo svou působnost návrhem opatření obecné povahy. Tento článek je proto ve vztahu k nyní projednávané věci irrelevantní. Zvukový záznam byl poskytnut Ministerstvu zdravotnictví, aby mohl být bezodkladně použit k úpravám návrhu mimořádného opatření.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

IV.1 Nepřípustné kasační námitky

[19] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[20] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě) nenamítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zdůvodnil to, že informace nemá k dispozici, a že z ničeho nevyplývá, že by se pokusil oznámení dohledat.

[21] Protože stěžovatel výše uvedené námitky neuplatnil v řízení před městským soudem, přestože tak učinit mohl, jsou tyto námitky nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

IV.2 K namítané nepřezkoumatelnosti

pokračování

[22] Stěžovatel namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, a to z důvodu, že městský soud jen převzal závěry správních orgánů, aniž se řádně vypořádal s jeho žalobní argumentací a s důkazními návrhy.

[23] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat některou ze žalobních námitek.

[24] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí v zásadě nezpůsobuje to, převezme-li krajský soud závěry správních orgánů, respektive ztotožní-li se s jejich odůvodněním. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námítky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil. V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené (rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47). I v takovém případě je však nezbytné, aby rozhodnutí krajského soudu bylo srozumitelné a dávalo odpověď na uplatněnou žalobní argumentaci.

IV.2.A Oznámení o střetu zájmů

[25] Stěžovatel v žalobě namítl, že i) evidenční povinnost správního orgánu žalovaného existuje, neboť implicitně vyplývá z oznamovací povinnosti podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu a z jejího smyslu a účelu. Zároveň evidenční povinnost vyplývá z povinnosti pořizovat zvukové záznamy a zápisy ze zasedání Legislativní rady podle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu a z § 3 odst. 1 zákona o archivnictví. V této souvislosti poukázal na výroční zprávy Legislativní rady, ze kterých má vyplývat, že její činnost zabezpečuje žalovaný (tento závěr podpořil rovněž citací z komentáře), a na spisový a skartační řád, ze kterého má vyplývat, že správní orgán I. stupně uchovává stanoviska, zápisy z jednání a ostatní dokumenty Legislativní rady po dobu nejméně 5 let. Tyto dokumenty však výslovně nenavrhl provést k důkazu. Dále namítl, že ii) oznámení by měla být zachycena na povinně pořizovaných zvukových záznamech (v replice k vyjádření žalovaného k tomu dodal, že žalovaný má tyto záznamy, a proto vyžádanou informací disponuje) a že iii) se nelze odvolávat na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jestliže existuje povinnost evidovat oznámení (tento závěr podpořil citací z komentáře).

[26] Městský soud v bodě 27 napadeného rozsudku uvedl, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalovaný je subjektem povinným poskytnout informace vztahující se k jeho působnosti podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Do této působnosti tak podle městského soudu zjevně spadá činnost Legislativní rady. Blíže se tak touto otázkou nezabýval. Neměl-li o této otázce pochybnosti, je logické, že se blíže nezabýval závěry komentáře a výročními zprávami Legislativní rady, z nichž stěžovatel dovozoval právě to, že činnost Legislativní rady zabezpečuje žalovaný. Stěžovatel tyto zprávy navíc výslovně nenavrhoval provést k důkazu. Městský soud proto nepochybil, jestliže se jimi nezabýval. Nejde o případ tzv. opomenutého důkazu.

[27] Městský soud dále v bodech 28 a 29 napadeného rozsudku zrekapituloval závěry správních orgánů, podle kterých žalovaný není povinen podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu evidovat oznámení. Jednací řád tuto povinnost nestanovuje výslovně a ta ani nijak nevyplývá z čl. 1 odst. 5 jednacího řádu. Nelze-li evidenční povinnost dovodit z interního předpisu, nelze jí dovodit ani ze zákona o archivnictví. Žalovaný nemá oznámení k dispozici. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není povinen vytvářet novou informaci. Jak vyplývá z bodu 30 napadeného rozsudku, městský soud se se závěry správních orgánů ztotožnil. Uvedl, že jednací řád a ani právní předpis nestanovuje formu, jakou má být oznámení podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu učiněno, a nestanovuje povinnost oznámení zaznamenat a evidovat. Tuto povinnost nelze dovodit ani z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu. Povinnost organizačních složek státu uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií podle zákona o archivnictví se týká již existujících dokumentů, které byly vytvořeny na základě povinnosti stanovené jiným právním předpisem.

[28] Z výše uvedeného mj. vyplývá, že městský soud převzal závěry správních orgánů, podle kterých evidenční povinnost výslovně nevyplývá z čl. 1 odst. 5 jednacího řádu. Podstata žalobní námitky i) však spočívala v tom, že evidenční povinnost vyplývá implicitně z oznamovací povinnosti a z jejího smyslu a účelu. V této souvislosti přdestřel stěžovatel v žalobě podrobnou argumentaci ke smyslu a účelu oznamovací povinnosti a k tomu, proč by měla být oznámení žalovaným povinně evidována. Touto námitkou se však městský soud nijak nezabýval. Odkaz na závěr náměstkyně, podle které evidenční povinnost z čl. 1 odst. 5 jednacího řádu nijak nevyplývá, vypořádání této námitky nepředstavuje. Náměstkyně v rozhodnutí o rozkladu totiž pouze uvedla, že ze znění čl. 1 odst. 5 jednacího řádu nevyplývá, že by oznámení mělo být evidováno. To však nedává odpověď na žalobní argumentaci stěžovatele (viz bod [24] výše). Napadený rozsudek je proto v této části nepřezkoumatelný, a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[29] Městský soud se tak ohledně žalobní námitky i) zabýval fakticky pouze tím, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu a zda ji nelze dovodit z § 3 odst. 1 zákona o archivnictví. Jde-li o odůvodnění městského soudu stran čl. 1 odst. 6 jednacího řádu, to je na samé hranici přezkoumatelnosti. Městský soud se totiž bez bližší argumentace omezil na pouhé konstatování, že evidenční povinnost nelze dovodit z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu. Přestože je odůvodnění městského soudu strohé a nelze z něj seznat podrobnější úvahy městského soudu, lze jej přezkoumat. Nejvyšší správní soud totiž může posoudit, zda evidenční povinnost z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu vyplývá či nevyplývá. Jde-li však o odůvodnění městského soudu stran § 3 odst. 1 zákona o archivnictví, to se zcela míjí s podstatou žalobní argumentace. Stěžovatel totiž v žalobě namítl, že pokud se

pokračování

oznámení dostalo jakýmkoliv způsobem (doručením, předáním či na zvukovém záznamu nebo v zápise ze zasedání Legislativní rady) do sféry žalovaného, je žalovaný povinen jej uchovávat podle § 3 odst. 1 zákona o archivnictví. Bylo-li tedy oznámení učiněno a dostalo-li se do sféry žalovaného, pak je podle stěžovatele žalovaný povinen jej uchovat podle § 3 odst. 1 zákona o archivnictví. V tomto ohledu odkázal na konkrétní ustanovení spisového a skartačního řádu, ze kterých má vyplývat povinnost žalovaného uchovávat dokumenty Legislativní rady. Městský soud se proto měl správně zabývat tím, zda žalovaný nemá oznámení již jen z toho titulu, že uchovává dokumenty Legislativní rady s ohledem na spisový a skartační řád a § 3 odst. 1 zákona o archivnictví. Stěžovatel v této souvislosti důvodně namítl, že se městský soud spisovým a skartačním řádem bez bližšího odvodnění nezabýval. Nadto závěr městského soudu, že povinnost organizačních složek státu uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií podle zákona o archivnictví se týká již existujících dokumentů, které byly vytvořeny na základě povinnosti stanovené jiným právním předpisem, není nijak odůvodněn. Z napadeného rozsudku nelze seznat důvody, proč by se povinnost uchovávat dokumenty měla vztahovat jen na ty dokumenty, které byly vytvořeny na základě povinnosti stanovené jiným právním předpisem. Napadený rozsudek je proto i z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[30] Městský soud se dále řádně nezabýval námitkou ii), podle které by měla být oznámení zachycena na povinně pořizovaných zvukových záznamech. To, že podle městského soudu povinnost evidovat oznámení nevyplývá z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu, podle kterého se ze zasedání Legislativní rady pořizuje zvukový záznam a stručný zápis, totiž nevyklučuje, že tato oznámení mohou být na zvukových záznamech obsažena fakticky. Stěžovatel v rámci přípustného rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu totiž v replice k vyjádření žalovaného podotkl, že žalovaný má zvukové záznamy, a proto vyžádanými informacemi disponuje (viz bod [25] výše).

[31] Z tvrzení správního orgánu I. stupně, že požadované informace nemá k dispozici, které městský soud rekapituloval v bodě 28 napadeného rozsudku, však není zřejmé, zda žádné oznámení v dané době nebylo učiněno, a tedy proto jej nemá žalovaný k dispozici, nebo zda pouze neví o tom, že by bylo nějaké učiněno, protože se žádné oznámení nedostalo přímo do jeho sféry (například tím, že by mu jej člen Legislativní rady zaslal) a protože zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady za tímto účelem neprocházely. Odkaz městského soudu na tvrzení správního orgánu I. stupně, že požadované informace nemá k dispozici, proto nepředstavuje dostatečné vypořádání žalobní námitky stěžovatele. Ten je totiž přesvědčen, že požadované informace existují. Městský soud proto zatížil napadený rozsudek i v této části vadou nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[32] Jde-li o žalobní námitku iii) podle které se nelze dovolávat § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, existuje-li povinnost oznámení evidovat, Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že se jí městský soud výslovně nezabýval. Jestliže však městský soud dospěl k závěru [byť stran námitky i) z podstatné části k závěru nepřezkoumatelnému, viz body [28] a [29] výše], že z jednacího řádu a ani z jiného právního předpisu nevyplývá povinnost správního orgánu I. stupně oznámení evidovat, tak tím zároveň implicitně vypořádal tuto žalobní námitku. Neměl-li by totiž správní

orgán I. stupně povinnost oznámení evidovat, jak uvedl městský soud, pak logicky mohl postupovat podle tohoto ustanovení, jestliže by šlo o vytvoření nové informace.

IV.2.B Zvukové záznamy

[33] Stěžovatel v žalobě dále namítl, že i) povinný subjekt je povinen poskytnout všechny informace, které má k dispozici, a to i stran jeho doprovodných, servisních či provozních činností, že ii) poradní funkce Legislativní rady nepředstavuje důvod pro neposkytnutí informací, že iii) poskytnutí informace vyžádané na základě zákona o svobodném přístupu k informacím lze odmítnout pouze pro zákonem předvídaný důvody, přičemž tvrzení správního orgánu I. stupně mezi takové důvody nespadá, a že správní rozhodnutí žádný zákonný důvod neuvádí, že iv) není rozhodné, zda jsou podkladem pro vládu pouze stanoviska Legislativní rady (ty navíc nejsou jediným výstupem z činnosti Legislativní rady), že v) přístup ke zvukovým záznamům je nezbytný pro kontrolu činnosti Legislativní rady, že vi) účel pořizování zvukového záznamu nehraje roli a že nejde o pouhou pracovní pomůcku, že vii) i jiné kolektivní orgány, které zasahují do legislativního procesu (například ústavněprávní výbor Poslanecké sněmovny), poskytují zvukové záznamy, že viii) jednání Legislativní rady je veřejné a že obava z toho, že by byl v důsledku uveřejnění zvukových záznamů ovlivněn charakter jednání Legislativní rady, nepředstavuje důvod pro odmítnutí žádosti, že ix) i kdyby bylo jednání neveřejné, neznamená to, že nelze poskytnout zvukový záznam, že x) není rozhodné, že ze zasedání pracovních komisí Legislativní rady není pořizován zvukový záznam, a že xi) není pravda, že by projevy účastníků zasedání Legislativní rady mohly mít osobní povahu, byť tento důvod podle rozhodnutí náměstkyně nepředstavoval důvod pro odmítnutí žádosti.

[34] Městský soud v bodě 31 napadeného rozsudku zrekapituloval závěry správního orgánu I. stupně, podle kterých je stanovisko jediným výstupem z jednání Legislativní rady, přičemž zvukové záznamy jsou pouze interní pracovní pomůckou. Legislativní rada je poradní orgán. Neveřejnost jejích jednání vyplývá z čl. 1 odst. 4 jednacího řádu, neboť ten obsahuje taxativně vymezený okruh osob. Veřejnost zvukového záznamu by ovlivňovala charakter jednání a mohla by vést k dezinterpretaci výroků účastníků. Zvukové záznamy by bylo možné poskytnout pouze se souhlasem podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Následně městský soud v bodech 32 až 42 napadeného rozsudku shrnul závěry náměstkyně. Ta se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že na zvukové záznamy informační povinnost nedopadá. Legislativní rada není nadána exekutivní pravomocí a iniciační působností. Není třeba proto na její jednání klást zvláštní požadavek transparentnosti. Náзор Legislativní rady se lze dozvědět pouze ze stanoviska prostřednictvím doporučení a zásadních závěrů. To, že jiné kolektivní orgány veřejné moci poskytují zvukové záznamy, není relevantní, neboť jde o orgány jiného typu. Členové Legislativní rady vystupují na jejím jednání s vědomím jeho neveřejnosti a jako externí odborníci, nikoliv jako funkcionáři veřejné správy. Jednání Legislativní rady je neveřejné s ohledem na taxativní výčet účastníků v čl. 1 odst. 4 jednacího řádu. Pracovní komise Legislativní rady zvukové záznamy nepořizují. Je proto absurdní, aby záznamy z jednání Legislativní rady byly zveřejňovány, zatímco záznamy z jednání pracovních komisí nikoliv, přestože jejich stanoviska jsou konečná a nejsou dále Legislativní radou a vládou projednávána. Argumentace stran osobní povahy projevů byla správním orgánem I. stupně uvedena nad rámec obecných důvodů pro neposkytnutí informace.

pokračování

[35] Městský soud se s výše uvedenými závěry náměstkyně ztotožnil, a zjevně si je tak osvojil i stran druhého okruhu žalobních námitek (bod 43 napadeného rozsudku). To, že městský soud neuvedl, že se ztotožňuje rovněž se závěry správního orgánu I. stupně, nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, že se náměstkyně ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, které městský soud rekapituloval v bodě 31 napadeného rozsudku. Pouze stran povahy osobních projevů dospěla k závěru, že tou je třeba se zabývat individuálně ve vztahu k jednotlivým vyjádřením osob na jednání Legislativní rady. Tím, že se městský soud ztotožnil se závěry náměstkyně (viz bod [24] výše), tak projevil souhlas i se závěry správního orgánu I. stupně, které nebyly náměstkyní korigovány. To odpovídá tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří s rozhodnutím náměstkyně pro účely soudního přezkumu jeden celek.

[36] Nejvyšší správní soud však souhlasí se stěžovatelem, že napadený rozsudek je stran druhého okruhu žalobních námitek rovněž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jak totiž vyplývá z bodu [33] výše, stěžejní část žalobní argumentace stěžovatele spočívala v tom, že správní orgán má poskytnout všechny informace, které má k dispozici, a že poskytnutí informace lze odmítnout pouze pro zákonem předvídané důvody. Správní rozhodnutí však podle stěžovatele žádný takový důvod neuvádí a správními orgány tvrzené důvody, pro které nelze zvukové záznamy poskytnout, nejsou z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím relevantní. Tím se však městský soud vůbec nezabýval, přestože šlo o stěžejní žalobní námitky. Městský soud tak nevypořádal výše uvedené žalobní námitky i) až iv), vi) a viii) až x).

[37] Městský soud se tak ve skutečnosti zabýval pouze tím, zda je zvukový záznam nezbytný pro kontrolu činnosti Legislativní rady [námitka v)], zda je podstatné, že jiné kolektivní orgány poskytují zvukové záznamy [námitka vii)], zda je zasedání Legislativní rady veřejné [část námitek viii)] a zda projevy na zasedání Legislativní rady mohou mít osobní povahu [námitka xi)]. Vypořádání těchto námitek však neposkytuje odpověď na výše uvedenou žalobní argumentaci. Navíc by bylo vypořádání většiny těchto námitek již nadbytečné, pokud by městský soud dospěl k závěru, že i v případě správnosti argumentace žalovaného, nejde o důvod pro odepření poskytnutí informace (viz obdobně dále bod [50]).

[38] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že městský soud i v této části zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť se nezabýval k žalobní námitce tím, zda existoval přípustný důvod pro odmítnutí žádosti stěžovatele o zvukové záznamy (viz body [36] a [37] tohoto rozsudku).

[39] Pokud jde o námitku, podle které projevy členů Legislativní rady na jejím zasedání nemají osobní povahu ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud podotýká, že náměstkyně v rozhodnutí o rozkladu uvedla, že správní orgán I. stupně uvedl argumentaci stran osobní povahy projevů členů nad rámec obecných důvodů pro neposkytnutí informace. K tomu dodala, že „*pokud by nebyly dány jiné, obecné důvody pro neposkytnutí informací, bylo by nutné se individuálně zabývat tím, do jaké míry jsou jednotlivá vyjádření osob zúčastněných na jednání skutečně projevem osobní povahy, a případně zda dotčená osoba souhlasí s nakládáním s nimi mimo rámec zákonné licence, což by jejich zveřejnění nepochybně představovalo. Nelze přitom zcela vyloučit, že část jakéhokoli hovoru, jakkoliv by šlo o hovor pracovní či veřejný, může mít ryze osobní povahu, a*

v této míře by ochrana dané části projevu náležela.“ Osobní povaha projevů členů Legislativní rady tak byla podle náměstkyně doplňujícím důvodem pro odmítnutí žádosti stěžovatele, kterým by se bylo třeba zabývat v okamžiku, jestliže by nebyly dány jiné důvody pro neposkytnutí informací. Osobní povahu by totiž bylo třeba zkoumat v každém jednotlivém případě. Stěžovatel v žalobě namítl, že ve výroku správního rozhodnutí I. stupně se výslovně uvádí, že se jeho žádosti odmítají na základě § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud se proto neměl zabývat tím, zda část pracovního či veřejného hovoru může mít osobní povahu, nýbrž se měl zejména zabývat tímto zjevným rozporem mezi výrokem správního orgánu I. stupně a odůvodněním rozhodnutí náměstkyně, kterým byl rozklad zamítnut. Jelikož tak k žalobní námitce neučinil, zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti i z tohoto důvodu.

[40] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud nevypořádal s navrženými důkazy stran druhého okruhu žalobních námitk. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě opět poukázal na výroční zprávy Legislativní rady a na spisový a skartační řád, a to ve vztahu k působnosti žalovaného. O této otázce však podle městského soudu nebylo sporu (shodně viz bod [26] výše).

[41] Poukazuje-li stěžovatel na spisový a skartační řád v souvislosti s tím, že účelem zvukového záznamu je zajistit dodatečnou kontrolu řádného průběhu zasedání Legislativní rady, městský soud v bodě 46 napadeného rozsudku toliko uvedl, že kontroly se lze domáhat pouze prostřednictvím relevantních výstupů Legislativní rady. Nezabýval se však k žalobní námitce tím, zda zvukový záznam může mít vliv pro dodatečnou kontrolu průběhu zasedání Legislativní rady a procesu přijímání stanovisek. Tím, že se městský soud náležitě nevypořádal s žalobní námitkou stran kontroly činnosti Legislativní rady prostřednictvím zvukového záznamu, opomněl se v konečném důsledku rovněž zabývat namítaným spisovým a skartačním řádem. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný i z tohoto důvodu.

[42] Jde-li o výňatek z webu Poslanecké sněmovny ohledně ústavněprávního výboru, ze kterého má vyplývat, že výbor projednává návrhy zákonů, k nimž má zákonodárnou iniciativu Ministerstvo spravedlnosti, Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že městský soud se nezabýval tím, zda je činnost ústavněprávního výboru a Legislativní rady podobná, k čemuž měl sloužit tento výňatek. Z napadeného rozsudku je však zřejmé, že městský soud viděl rozdíl mezi těmito orgány i v tom, že výbor je složen z přímo volených zástupců. Ti proto musí být veřejností více kontrolováni (bod 35 napadeného rozsudku). I kdyby se proto městský soud zabýval tímto výňatkem, nemělo by to vliv na jeho rozhodnutí. Nadto stěžovatel nenavrh, aby byl proveden k důkazu. Jde-li o vyjádření poslance Nachera v pořadu „O. V. M.“, na který stěžovatel odkázal, městský soud jej neshledal v bodě 47 napadeného rozsudku podstatným, a to s ohledem na nekonkrétnost informace o tom, že poslanec Nacher dostal možnost poslechnout si zvukový záznam. Ani v jednom případě se proto nejedná o tzv. opomenutý důkaz.

IV.3 K povinnosti evidovat oznámení o střetu zájmů

[43] Stěžovatel namítá, že povinnost žalovaného evidovat oznámení podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu existuje. To vyplývá ze smyslu a účelu oznámení. Evidenční povinnost vyplývá implicitně z oznamovací povinnosti. Dále vyplývá z povinnosti pořizovat

pokračování

zvukové záznamy a zápisy ze zasedání Legislativní rady podle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu. Žalovaný je navíc jako organizační složka státu povinen uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o archivnictví. Dostalo-li se do jeho sféry jakýmkoliv způsobem oznámení člena Legislativní rady, měl povinnost toto oznámení uchovat. Žalovaný má totiž ze zákona o archivnictví povinnost evidovat vše.

[44] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek v části týkající se oznámení o střetu zájmů z podstatné části nepřezkoumatelný, neboť se městský soud k žalobním námitkám nezabýval řádně tím, zda povinnost evidovat oznámení o střetu zájmů vyplývá implicitně z oznamovací povinnosti podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu a z jejího smyslu a účelu (viz bod [28] výše), zda je žalovaný povinen uchovávat oznámení podle § 3 odst. 1 zákona o archivnictví, která se dostala do jeho sféry (viz bod [29] výše), a zda žalovaný vyžádanými oznámeními disponuje s ohledem na to, že má zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady (viz body [30] a [31] výše).

[45] Na městském soudu proto v dalším řízení bude, aby se předně zabýval námitkou, podle které žalovaný vyžádanými oznámeními disponuje s ohledem na to, že má zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady. Jak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, je třeba nejprve postavit na jisto, zda žalovaný požadovanými informacemi disponuje. To, že by žalovaný nebyl povinen oznámení evidovat (ve smyslu vedení uspořádané evidence takových informací), by jej totiž případně nezbavovalo povinnosti požadované informace poskytnout, pakliže by jimi fakticky disponoval a jestliže by šlo toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je stěžovateli předat (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, č. 2635/5012 Sb. NSS, body 19 až 22, a ze dne 10. 1. 2019, čj. 1 As 359/2018-30, bod 26).

[46] Bylo by proto v tuto chvíli předčasné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu (vypořádání této námítky bylo hraničně přezkoumatelné, viz bod [29] výše), neboť bude na městském soudu, aby se jako první zabýval námitkou, podle které žalovaný vyžádanými oznámeními disponuje, a to s ohledem na to, že má zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady. Dospěl-li by k závěru, že tato námitka je důvodná, bylo by namíste rozhodnutí náměstkyně zrušit. Není proto v tuto chvíli podstatné, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu či nikoliv. Nadto pokud by dospěl k závěru, že důvodná není, musel by se dále zabývat tím, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá implicitně z oznamovací povinnosti podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu a zda je žalovaný povinen uchovávat oznámení podle § 3 odst. 1 zákona o archivnictví, která se dostala do jeho sféry. V této souvislosti by pak bylo namíste, aby podrobněji rozvedl argumentaci k čl. 1 odst. 6 jednacího řádu, která byla na samé hranici přezkoumatelnosti.

[47] Nejvyšší správní soud dodává, že bude na městském soudu, aby si s ohledem na žalobní argumentaci stěžovatele rovněž vyjasnil, zda stěžovatel má evidenční povinnosti na mysli povinnost vést zvláštní evidenci, ve které by byla všechna oznámení přehledně obsažena, nebo zda evidenční povinnosti rozumí příjem oznámení, která následně má žalovaný k dispozici a která může poskytnout. V tomto ohledu je třeba vyjít z rozhodného znění čl. 1 odst. 5 jednacího řádu, které bude dáno tím, kdy měla být stěžovatelem vyžádaná oznámení učiněna.

IV.4 K poskytnutí zvukových záznamů

[48] Stěžovatel namítá, že nebyl dán žádný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady. Zároveň podrobně sporuje jednotlivé důvody, pro které správní orgány odmítly jeho žádost o zvukové záznamy. Ty podle něj nespadají pod důvody podle zákona o svobodném přístupu k informacím, pro které lze žádost odmítnout.

[49] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [38] výše, napadený rozsudek je nepřezkoumatelný mj. z důvodu, že se městský soud nezabýval obdobnými námitkami, které stěžovatel uplatnil v žalobě. Za této situace se proto nemůže Nejvyšší správní soud zabývat důvodností výše uvedených námitek, neboť je na městském soudu, aby se jimi řádně a přezkoumatelným způsobem zabýval jako první. Není úkolem Nejvyššího správního soudu nahrazovat činnost městského soudu.

[50] Nejvyšší správní soud se proto v tuto chvíli nemohl blíže zabývat ani jednotlivými důvody, pro které správní orgány odmítli žádost stěžovatele o zvukové záznamy. Městský soud totiž předně musí posoudit, zda na základě těchto důvodů bylo vůbec možné žádost odmítnout podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nebylo-li by tomu tak, bylo by namíste rozhodnutí náměstkyně zrušit. Bylo by proto předčasné, aby se Nejvyšší správní soud jednotlivými důvody (veřejnost zasedání, povaha Legislativní rady, výstupy její činnosti, pracovní komise, způsob kontroly členů Legislativní rady, způsob projevu členů na zasedání) a úvahami správních orgánů, které městský soud převzal za své, nyní zabýval, jestliže se městský soud musí prvně zabývat tím, zda mohly vůbec vést k odmítnutí žádosti (k důvodům pro odmítnutí žádosti viz bod 30 rozsudku *O2 Czech Republic*). Na městském soudu zároveň bude, aby vyjasnil, co v konečném důsledku tímto důvodem pro odmítnutí žádosti o zvukové záznamy bylo (viz bod [39] výše). Z tohoto důvodu je rovněž nyní nepodstatné, zda a z jakého důvodu bylo umožněno poslanci Nacherovi si zvukové záznamy poslechnout a zda Legislativní rada vykonává podobnou činnost jako ústavněprávní výbor Poslanecké sněmovny. Nejvyšší správní soud se proto nyní těmito námitkami nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná. Zrušil proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku.

[52] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

8 As 219/2021-85

Petr Mikeš
předseda senátu